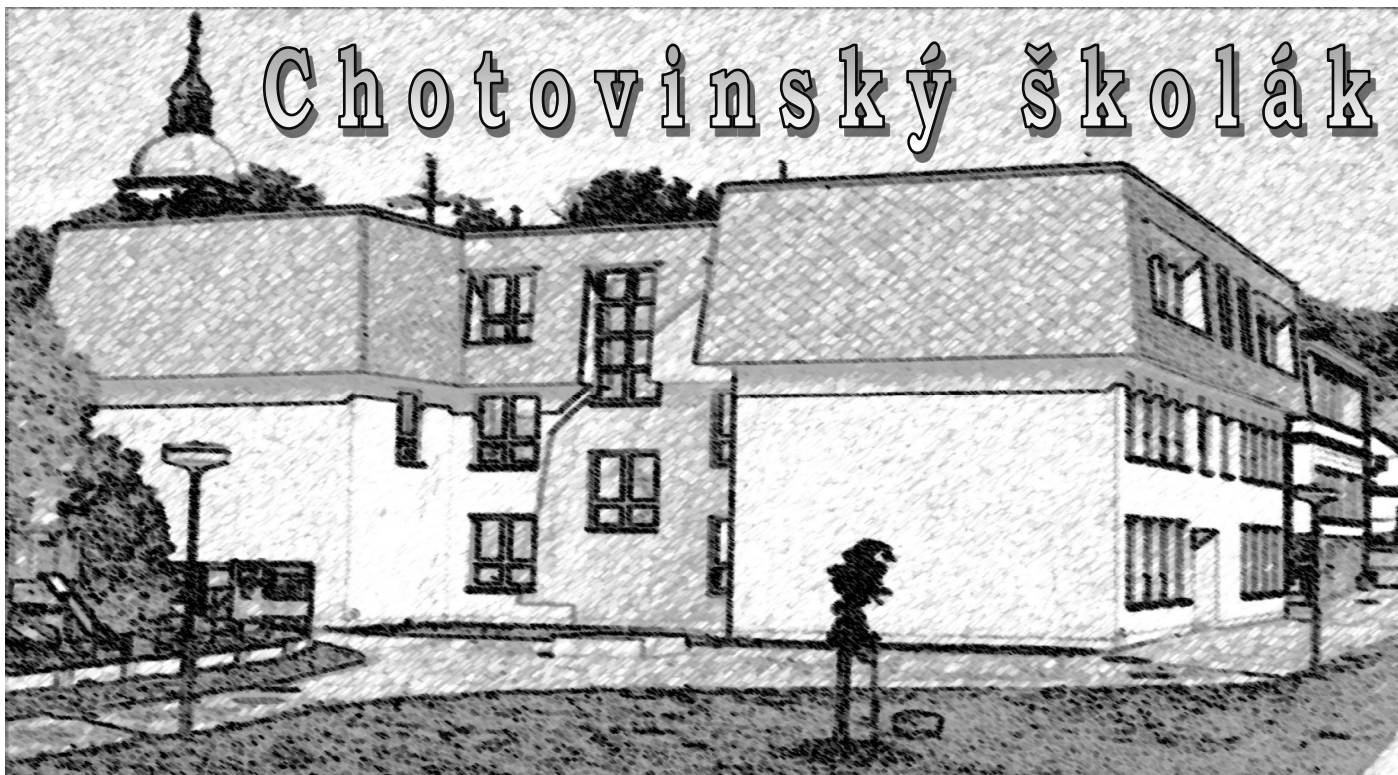

Chotovinský školák

MĚSÍČNÍK ZÁKLADNÍ ŠKOLY V CHOTOVINÁCH

ČÍSLO 6

ROČNÍK 2018/2019

Únorové okénko ředitele

Obdrželi jsme návrh rozpočtu na rok 2019 ze strany státu. Obdržíme přes 14 miliónu Kč na platy, 992 tisíc Kč na podpůrná opatření a 285 tisíc Kč na pomůcky, vzdělávání učitelů apod. Jako obvykle jeho výše pokryje bez problémů platy zaměstnanců školy i s možností ocenit nadstandardní práci zaměstnanců, ale nepokryje potřebu nákupu pomůcek, kterou dotujeme z obecních a vlastních prostředků.

V rámci projektu Prima Vizus, o.p.s., proběhlo v mateřské škole pro zájemce vyšetření zraku dětí pro včasné odhalení oční vady tupozrakosti.

Po loňské přestávce z důvodu rekonstrukce táborského bazénu jsme opět zahájili výuku plavání. Plavání bude probíhat do Velikonoc. Letos i příští rok plave 3. až 5. třída tak, aby každá třída plavala 2 roky na 1. stupni a výpadek výuky jsme pokryli. Na dopravu do bazénu stát vypsali dotaci, o kterou jsme požádali. Stát zaplatí fixní částku na

kilometr, ta ale cenu dopravy nepokryje, zbytek doplatíme z obecního rozpočtu. Dostaneme 15,4 tisíc Kč a doprava do bazénu stojí 40 tisíc Kč.

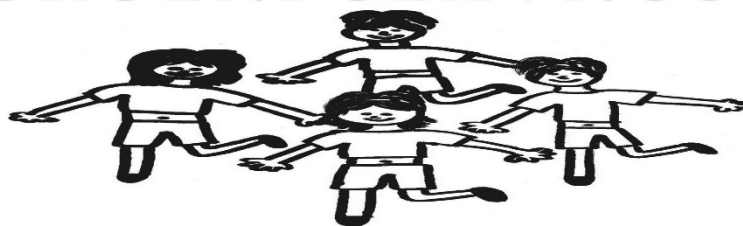
Obdrželi jsme výsledky testů od firmy Scio pro 6. třídu. V českém jazyce jsme v polovině testovaných škol a v matematice patříme mezi 30 % nejlepších škol. Žáci v obou předmětech pracují optimálně podle svého studijního potenciálu. Výstupy z AJ jsou o 5 % lepší než republikový průměr. Do tohoto testování se zapojilo 3217 žáků ze 127 škol. Z naší školy jich bylo 25.

Ve škole probíhají školní kola olympiád. Pro 2. stupeň byl pořádán výchovný koncert s cimbálovou muzikou Réva. Družina se účastnila akce čtení v knihovně. Děti z mateřské školy a družiny se pobavily a zatančily si na karnevalu. Masopustní veselí vyvrcholilo karnevalem v kulturním domě.

Na 23. března připravujeme ve spolupráci se Spolkem přátel školy další Školní slavnost. Vstupenky se prodávají v Obecní knihovně. Děkujeme všem sponzorům za dary do tomboly a organizátorům za čas strávený na přípravě akce.

Petr Havlík – ředitel školy

ŠKOLNÍ SLAVNOST

sobota 23. března 2019

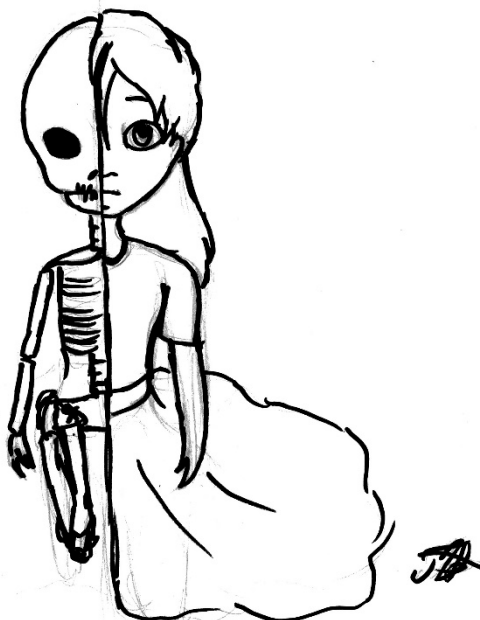
20 hodin

**v Kulturním domě Chotoviny
kapela MIDI**

Čteme rádi

Zach je dvanáctiletý kluk, který si se svými dvěma kamarádkami stále vymýšlí dobrodružné příběhy. Používají různé malé figurky, které mají různě pojmenované. Zachary mi byl v některých situacích sympatický, ale někdy jsem nechápala jeho chování. Dokázal být milý, vtipný, ale pak i zamklý a naštvaný. S děvčaty, Alicí a Poppy, měl opravdu pěkný vztah, ale pouze do doby, než mu tatínek vyhodil hračky, jeho figurky. Nedokázal holkám přiznat, co se stalo. Zvrat v příběhu přijde tehdy, když Poppy začne vyprávět o svém snu, ve kterém se jí zjevuje duch holčičky, která prý nenajde klid, dokud nebude do jejího hrobu pohřbena porcelánová panenka. Jak příběh dopadne? Přečtěte si Panenku z kostí od americké spisovatelky Holly Blackové. Možná také zjistíte, že s kamarádem se nemusíte pokaždé shodnout, ale když něco opravdu chcete a něco pro to děláte, nakonec se vám to splní. Možná se poučíte i v tom, že s trpělivostí dojdete dál. Pochopíte, že v období dospívání se plno věcí mění a že uděláte spoustu hloupostů a chyb. A jestli se aspoň trochu bojíte, je knížka přesně pro vás.

Anna Borová

Hudební pohádky

Kdysi daleko v lesích žili skřítki. Každý měl něco na starost. Pan Rohák přivolával zvěř na pastvinu svým lesním rohem. Hrál tak nádherně, že by i toho nejsmutnějšího člověka rozveselil. Jeho posláním bylo také zachraňování zvířátek. Miloval přírodu i zvířata, proto to pro něj nebyl žádný problém. Svým lesním rohem zachránil cokoli. Když třeba někdo postřelil nějaké zvíře, on ho svým hraním zachránil. Byl velice pozitivní a pořád se usmíval.

Sofie Moosová

Byl jednou jeden pán, který měl malý dům. Potřeboval větší, protože měl ženu a tři děti. Koupil tedy jiný, který opravil. Na půdě našel zobcovou flétnu, na kterou se naučil hrát. Byl tak dobrý, že se dostal až do televize a později také do novin, protože jeho flétna měla nejlepší zvuk a pán také skládal písně. Za pět let začaly hrát i jeho děti a manželka. A byla z nich kapela. Jmenovali se Zobcoví flétnisté.

Adam Pilař

Šel pan Saxofon po ulici. Stoupl si na roh a začal hrát. Tímto způsobem si vydělával. Potom dostal od

lidí přezdívku Saxík. Začaly mu chodit pozvánky na koncerty, kde pak hrál. Po čtyřiceti letech zeslábl a nakonec umřel. A to je konec pohádky.

Alex Krejsa

Paní Trubka hrála na koncertu Karla Gotta. Hrála moc hezky, ale najednou v půlce koncertu jí to přestalo hrát. A trapas byl na světě. Jinou Trubku na výměnu neměli, a tak Trubka z koncertu odešla. Další hodinu se procházela po městě a najednou uviděla smutné, ale i naštvané tváře lidí, kteří právě odcházeli z koncertu, protože se nejvíc těšili na Trubku. Tak šla paní Trubka domů také smutná a trochu naštvaná. Doma si raději zalezla do postele a usnula.

Barbora Hronková

Byla jednou jedna Pikola, která šla za paní Violou. Měly zákaz se stýkat, ale chtěly dechové a smyčcové nástroje spřátelit. Pozvali proto všechny nástroje do města Hranice (tak se jmenovalo město na hranicích). Setkání dopadlo výborně. Nakonec si všichni dobře rozuměli a spřátelili se. Pikola a Viola splnily svůj úkol. Všichni se měli rádi a kamarádili spolu. Založili orchestr a spolu v něm všichni hráli.

Agáta Konopiská

Moderní učitel

Brzy si připomeneme narozeniny Jana Amose Komenského. Dvacátý osmý březen jsme dříve slavili jako Den učitelů a poděkovali alespoň jednou v roce kantorům za jejich důležitou, ale stále častěji jen sisyfovskou práci. Dnes se při této příležitosti spíše stále více „expertů“ přiživí na odkazu mistrově a se vztyčeným ukazovákem namířeným do základních škol dezinterpretují například Komenského školu hrou jako nutnost zábavného učení. Snadno poznáte, že takoví „experti“ dílo Komenského nejen nikdy nečetli, a pokud se dostali jen k nějakým již předžvýkaným interpretacím, tak o souvislostech jeho výroků odmítají dále přemýšlet. K uctění jeho památky a příležitosti se zamyslet nad směřováním dnešních škol vám předkládám jeho výroky, které se modernistům do krámu nehodí, a proto se musíte do odkazu učitele národů alespoň trošinku ponořit. Už ta snaha učit se a pracovat sám na sobě může leckoho velmi bolet a unavovat. Což teprve následné přemýšlení o smyslu jeho vět. Nemluvě o každodenní sebezničující se snaze jeho myšlenky naplnit v praxi a plout proti proudu libivých, ale dětem i společnosti škodlivých frází o právech všech na všechno bez ohledu na práva druhých.

„Nadání, úsudek a píle, jsou-li vzájemně spojeny, činí pokroky hodny podivu.“ (Analytická didaktika, 16, XXIII)

„Částečný nedostatek nadání či úsudku vyvažuje píle.“ (Analytická didaktika, 16 XXIV)

„Kde není nadání, ani soudnosti, ani pilnosti, tam nevzejde z vyučování a učení buď žádný, nebo jen nepatrný prospěch.“ (Analytická didaktika, 16, XXV)

„Cizí jsou ty věci, jež nejsou přiměřené vlohám toho neb onoho. (...) Pro spekulativní vědy někdo jest orlem a pro praktická vědění hodí se zrovna tak, jak osel k lyře. Jiný, ač je k ostatnímu učenlivý, pro hudbu je tupý, což se zase leckterému jinému stává při mathematice nebo básnictví nebo při logice. Co tu činiti? Chtítí někoho hnáti přes moc tam, kam ho netáhne přirozenost, znamená chtítí zápasiti s přirozeností; je to marné namáhání. Neboť buď se nedokáže vůbec nic, anebo nic, co by aspoň stálo za práci.“ (Didaktika velká, 54, XIX)

V této souvislosti mne napadá jen zkušenost s inkluzí po česku. Kdyby nám vládl Nero, pak bych to trápení nevinátek chápal. Vládnou nám ale lidé, kteří tvrdí, že rozumí ekonomii. Jak může být pro naši zemi dobré organizovat za hříšné peníze vzdělávání dětí se sníženou schopností se učit v běžných, ale pro ně nepřizpůsobených školách? Rodiče sice dostali právo žádat, ale jejich děti opustí školy bez speciálních pedagogů, psychologů a přizpůsobených výukových plánů v lepším případě pologramotné, ale jistě neschopné samostatného života, protože je nikdo nepřipraví ani na základní praktické úkony lidskou existenci provázející. Navždy budou odkázány na štedrý sociální systém státu, který po zavření evropských kohoutků dostane takovou ránu, že se z ní bude moci vzpamatovat jen za cenu rozsáhlých škrtů. Pán Bůh je ochraňuj.

Dobrodějové českého školství se občas opřou i o další autoritu. Myslím však, že Tomáš Garrigue Masaryk by dnešní problémy ve školství a společnosti viděl stále stejně: „Nerozčilujme se otázkami hospodářskými a politickými – problém dneška není jen hospodářský a politický, nýbrž především mravní.“

Jiří Honza

Cimbálová muzika

Přijela k nám cimbálová muzika Réva. Jejich program se mi líbil. Byli to velice dobří muzikanti. Dokázali zahrát spoustu písniček na lidové nástroje, i když některé vůbec lidovými písničkami nebyly. Také jsme si mohli zasoutěžit o žvýkačky, jejich vizitku a „kouzelnou“ propisku. Hráli písňe lidové, písničky od Beatles, různé písničky z filmů či počítačových her. Ukazovali, jak se hraje na cimbál. Škoda, že neřekli něco také o ostatních nástrojích. Každý vnímá hudbu po svém. Já mám svůj vlastní způsob. Častokrát ztichnu, ponořím se do sebe, jsem duchem nepřítomna a vžívám se jen do hudby. Podobné to bylo i tentokrát. Program mě zaujal jednak proto, že hudebníci dobře hráli, uměli zahrát to, co chtěli, a také se snažili být vtipní a například i nástroji, jako je zobcová flétna, dali význam jako klavíru. Jsem ráda, že jsem mohla program zhlédnout.

Tereza Holubová

Představení jsem si velice užil a moc se mi to líbilo. I přesto že jsou muzikanti z Moravy, bylo jim rozumět. Cimbál jsem viděl naživo poprvé v životě a jeho zvuk se mi moc líbil. Kombinace všech lidových nástrojů vytvářela zajímavý zvuk. Kapela mě zaujala i tím, že zahrála hodně hudebních druhů, písničky české, anglické, moravské, džezové, rockové, vážnou hudbu a hlavně písničku z Mafie, protože je to moje oblíbená počítačová hra, dohrál jsem všechny díly.

Mikuláš Vácha

Hory 2019

Na horách se mi moc líbilo. V Krkonoších jsem ještě nikdy nebyla, tak jsem byla ráda, že jsme jeli zrovna tam. Líbila se mi chata, krásně upravené sjezdovky, ale také mě zaujala milá obsluha lyžařského areálu. V chatě byla místnost s televizí, pingpongový stůl, jídelna, lyžařna a spousta dalších místností. Sjezdovky byly dlouhé a každý den je dvakrát rolbou upravili. Se školou jsme chodili na svah dopoledne i odpoledne, na večerní lyžování jsme nechodili. Když jsme nasedli na kotvu, vždy tam stál někdo, kdo nám nasednout pomohl nebo zpomalil vlek. Na sedačkové lanovce nám obsluha oprašovala ze sedaček sních. Hodně mě zaujalo a líbilo se mi, že všechny sjezdovky jsou propojené, takže jsme mohli přejíždět z jedné na druhou a nemuseli jsme sundávat lyže ani snowboardy. Letošnímu lyžařskému výcviku se bohužel nevyhnuly úrazy, jako například vyhozená kolena či zlomené zápěstí. Pro děti si pak museli přijet rodiče a odvézt je domů. Ale i tak se mi výcvik moc líbil a ráda bych jela příští rok znovu.

Nikola Králová

Na horách se mi velice líbilo. Jediné, co mě štvalo, byla cesta. Hromada kufrů a tašek. Divil jsem se, že mám své věci a že jsou všechny. Na chalupě to ale bylo skvělé. Pokoje byly velké, vařilo se tu dobré jídlo, byly tu místnosti, kde jsme mohli trávit čas s kamarády, a byly tu čisté záchody. Po každém snídani a obědě jsme se nemohli dočkat, až vyrazíme na nějakou sjezdovku. Všude kolem jsme mohli pozorovat krásnou krajinu, zasněžené lesy, a dokonce i Sněžku. Trochu nepříjemné byla asi jen to, že byly dlouhé fronty na vleky a na sjezdovce byly muldy, takže jsem občas

spadl. Jednou jsme dokonce šli i do Pece pod Sněžkou a tam jsme se mohli najíst v restauraci nebo doplnit zásoby bonbónů a sušenek. Líbilo se mi, že v restauracích byla milá a ochotná obsluha, jen ceny byly vysoké. Doufám, že na hory pojedou i příští rok a opět si tu užiji.

Daniel Střešík

Noví spolužáci

Naše třída jela na lyžařský výcvik do Krkonoš. A my, kteří jsme nejeli, jsme byli spojeni s osmou, částečně s devátou třídou. Opakovali jsme to, co jsme se učili dřív. Měli jsme změněný rozvrh. Poznal jsem žáky osmé třídy a poznal jsem, že se s nimi dá povídat o něčem jiném než normálně, o čem si povídají ve třídě mí spolužáci. Cítil jsem se ve třídě dobře, protože nikdo nenadával a nikdo nikomu neubližoval. Nikdo tam nezlobil a neházel vinu na druhé.

Jaroslav Nowak

V týdnu, ve kterém odjeli mí spolužáci na hory, jsem zůstala ve škole. Naštěstí jsem tu nebyla sama, proto jsem se cítila pohodlně i v cizí třídě. Byli jsme totiž spojeni se sedmičkou a převážně jsme byli u nich ve třídě. Nikdo mi ten pobyt neznepríjemňoval, s nikým ze sedmé třídy jsem neměla žádný problém. Byl to takový trochu odpočinkový týden, nezkoušelo se, nepsali se prověrky a také jsem tu měla kamarádku, se kterou si rozumím a bavím se už dlouhou dobu. Podle mého názoru to nebylo pro všechny jednoduché, ale těžké také ne. Když se tak na to koukám zpátky, nelituji, že jsem tu zůstala. Pro mě byl nejtěžší ten úplně první den, protože jsem nevěděla, kdo všechno ve třídě bude. Nedokázala jsem si představit, jak to bude probíhat. Ale největší můj strach byl, že budu sama.

Naštěstí to dopadlo dobře. Přemýšlela jsem nad ostatními, jestli také měli strach jako já. A jestli ano, tak čeho se báli. Že budou sami? Že si nebudou mít s kým povídat? Mohu říct jen to, že sami nikdy nejsme, pokud to sami nechceme.

Barbora Žilková

Nevěděl jsem, co od toho očekávat být celý týden s jinou třídou, ale domníval jsem se, že to bude nuda, nic zajímavého. Mám se těšit, nebo ne? Po prvním dnu jsem se začal bavit s některými osmáky, které jsem předtím neznal. Pak tu byla docela zábava, nenudil jsem se a těšil jsem se do školy. Popravdě mi moc nechyběli ani spolužáci, co jeli na hory. Jasně, jsou to kamarádi, je s nimi legrace, ale když nás tu bylo méně, mohli jsme si v klidu povídat. Týden jsem si užil, nevadilo by mi, kdyby se z týdne stal třeba i měsíc. Bylo to něco nového pro mě a i ostatní spolužáky, co nejeli.

Jakub Machoň

CHOTOVINSKÝ ŠKOLÁK

VYDÁVÁ ZŠ CHOTOVINY
ŠÉFREDAKTOR: Jiří Honza
REDAKČNÍ RADA: Miroslava Honzová
OBÁLKA: Jiří Honza
ILUSTRACE: Anežka Doudová, Tereza Holubová

TISK: tiskárna ABC CHOTOVINY

